

Tisztelt Százhalombattai Polgárok!

A magyar történelemben az 1956-os forradalom és szabadságharc egyike azoknak az időszakoknak, amelyek a legelterőbb érzéseket és élményeket váltják ki a magyar társadalom tagjaiból és egyes közösségeiből. Ez minden bizonytal abból ered, hogy még mindig vannak közöttünk olyanok, akik erre az időszakra személyesen tudnak visszaemlékezni, vagy akik találkoztak és beszéltek olyanokkal, akik azt közvetlenül átérték. A honfoglalással, államalapítással, 1848 márciusával kapcsolatban bizonyosan nem, az 1920-as trianoni békediktátum tekintetében pedig már nagyon ritkán találkozunk olyannal, aki el tudná mesélni, hogy személyesen mit látott, és arról milyen érzések és gondolatok maradtak meg benne. Feltételezhetően, ezen eseményeket követően is felmerültek komoly nézeteltérések és kétségek mind a történelmi tényekkel, mind azok megítélésével kapcsolatban. Az évek, évtizedek és évszázadok múlásával azonban ezen ellentmondások és ellenérzések elmosódtak, és kialakult a társadalomban egy közös, alapvetően mindenki számára elfogadható verzió. Nagy valószínűséggel 1956-tal, a kommunista majd szocialista időszakokkal, sőt a rendszerváltozással kapcsolatban is ez fog történni. Elmosódnak a határok, kialakul egy közös álláspont, és a jelenleg még élő nézetkülönbségek és indulatok átalakulnak egy tiszteletteljes, ugyanakkor kicsit közönyös emlékezéssé, de sajnos könnyen lehet, hogy sokak számára még azzá sem.

De ma még él 1956. október 23-a szelleme és november 4-e tragikus emlékezete! Hála Istennek még vannak közöttünk olyanok, akik első kézből tapasztalták meg, vagy vettek részt a forradalomban, a szabadságharcban, és akiknek személyesen kellett elszemnedni a november 4-i inváziót, az ágyúörgést, a géppuskaropogást, a november 11-i vereséget, és azt követő megtorlásokat és terrort. Legtöbbünk számára azonban ehhez az időszakhoz legfeljebb gyermekkori felvillanások köthetők, de leginkább idősebb rokonoktól és barátoktól, tanárórán vagy közösségi megemlékezésen hallhattunk róla. Nekünk az a feladatunk, hogy a mindennapokban is emlékezzük, valamint egymást és gyermekeinket emlékeztessük a múlt alakjaira és történéseire, hogy abból bölcsességet és erőt merítve tudjuk feladatunkat és hivatásunkat ellátni.

Ami Magyarországon 60 évvel ezelőtt ezen a napon történt, számunkra nemcsak egy dátum a történelemlékönyvből, hanem az elmúlt évtizedeket nagyban meghatározó valóság. November 4-e sajnos nem zárult le, amikor éjfél után ütött az óra, sem november 11-én, de még az 1989/90-es rendszerváltozáskor sem. Történelmünk egyik leggyászosabb napja volt ez, amelyet igazán azóta sem tudunk kiheverni. 1956. november 4-én Hazánk sorsa egy olyan irányba indult, amely az évtizedek alatt gazdasági, társadalmi és ideológiai tekintetben egyaránt elválasztott és egyre távolabb sodort minket attól az Európától, amelyhez való tartozásunkat küzdelmek és kitartó munka árán tudtuk kivívni. Ha ma valaki felteszi a kérdést, hogy az életszínvonal, a közszolgáltatások vagy akár az emberek gondolkodása miért nem tart még mindig ott, ahol az élenjáró európai nemzeteké, akkor, ha röviden akarunk rá válaszolni, nyugodtan mondhatjuk, hogy a legfontosabb ok "November 4.". Éppen ezért a mai napon nem elegendő, ha a 60 évvel ezelőtti szörnyűségekre emlékezünk, hanem azt sem felejtethetjük el, hogy milyen további negatív következményeket hordozott e nap magában.

56 általában, november 4. pedig különösen nagy veszteségeket jelentett a magyarság számára. Természetesen a legnagyobb tragédiát az jelentette, amikor valakinek az életével kellett fizetni meggyőződéséért, vagy amikor a kegyetlen öldöklés teljesen véletlenszerűen szedte áldozatait a mindennapi teendőjüket végző emberek közül. De nem feledkezhetünk meg azokról sem, akik a rendszer zsarnoksága miatt hosszú évek kitarató munkájával megszerzett javaikat, egy hasznos és szép életpálya reménységét vagy éppen személyi szabadságukat veszítették el, továbbá kényszerültek hazájuk elhagyására vagy a rettegés és az önkény elviselésére. A Gondviselésnek hála 56 és az azt követő igazságtalan megtorlások óta a magyarságnak nem kellett hasonló szörnyűségeket átélnie. A 6 évtizede tartó béke, biztonság és viszonylagos jólét minden áldása mellett azt is jelentette, hogy mára mindaz, amiért 56-ban harcoltak, és ami november 4-én – ha ideiglenesen is, de elveszett – a legtöbb ember számára magától értetődővé vált, és mi, akik személyesen nem éltünk abban az időszakban, nem tudjuk átérezni mit jelentett akkoriban a nyomor, a félelem, a terror, a diktatúra és a szenvedés. Éppen ezért, minden erőnkkel törekedni kell arra, hogy az 56-os emlékezés ne csak a múlt felidézése, a hősök iránti tiszteletadás vagy a bűnösök felelősségének felemlegetése, hanem a mai gondolkodásunkat és értékrendünket pozitív irányba mozdító eszköz kell, hogy legyen.

Tisztelt Emlékező Polgárok!

Mit üzen nekünk, mai magyaroknak november 4.? Először is azt, hogy adjunk hálát a Gondviselésnek, hogy mi szabadon, félelemtől mentesen emlékezhetünk történelmünk dicső és gyászos eseményeire, és nem kell idegen tankok, gépfegyveres katonák között rettegésben élnünk. Azt is üzeni azonban, hogy sosem szabad megfeledkeznünk arról, hogy az országra és a nemzetre leselkedő veszedelmek olykor éppen akkor térnek vissza, amikor már azt hisszük, hogy sikerült elúzni és megszabadulni tőlük. November 4. attól is óva int minket, hogy könnyelműen és jóhiszeműen azt gondoljuk, hogy az inváziótól és elnyomástól majd a nagy, erős hatalmak megvédenek bennünket, és amikor szükség van rá, majd segítségünkre kelnek. Az elmúlt évek európai történései is igazolják, hogy saját biztonságunk és megmaradásunk biztosítása elsősorban a mi feladatunk, és nem számíthatunk mindig arra, hogy az EU vagy annak éllavas országai kellő időben felismerik a problémát és megteszik helyettünk és értünk a szükséges lépéseket. Sőt, olykor a mi felelősségünk az, hogy felnyissuk mások szemét, és igyekezzünk őket személyes, kulturális és gazdasági biztonságunk fenntartásához vezető útra ösztönözni.

Tisztelt Százhalombattai Polgárok!

Kívánom, hogy 1956 szelleme, és a hősök emlékezete adjon erőt és bölcsességet mindannyiunknak, hogy Hazánkat és e Várost közösen, összefogásban tudjuk építeni és szolgálni. Megköszönöm mindenkinek, hogy szervezői munkájával és részvételével hozzájárul ahhoz, hogy 2016-ban a november 4-i gyásznapi e városban is méltó módon kerüljön megtartásra.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!